

S T A R C A N T E

SEXIE
DENÍČEK
NYMFOMANKY

S T A R C A N T E

SEXIE
DENÍČEK
NYMFOMANKY

© Starcante, 1969
Translation © Zdeněk Widmann, 1974
© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2013

ISBN 978-80-7388-850-3

S T A R C A N T E

SEXIE

DENÍČEK NYMFOMANKY

I.

Dík štěstěně, která je mi většinou příznivě nakloněna, jsem v prázdném oddělení pařížského rychlíku sám. Dobře čalouněná sedadla, pohodlné opěry pro lokte, podložky pro nohy – a to vše mám k dispozici zcela sám. Vskutku šťastná náhoda – vždyť postačí jenom se podívat do sousedních oddělení, přeplněných cestujícími, zavazadly a se vzduchem hustým tabákovým kouřem.

Raději jsem zatahl záclony a zhasl světlo, pohodlně se uložil a připravil jsem se odrazit každý nápor z chodbičky. K tomu, abych vzbudil dojem pouze dočasné nepřítomnosti spolucestujících, mám bohužel k dispozici pouze nepromokavý plášť a docela malý kufr. A také začínám pociťovat výčitky svědomí, vždyť takto blokuji sedm míst, která sám nemohu obsadit. A tak raději zase rozsvítím – ale záclony nechávám zatažené. Myslím si, že budeme-li tři, čtyři, budeme moci odolávat náporu dalších cestujících s větší logikou. Skulinkou nahlížím do chodbičky a čekám na případné spolucestující, kteří by mi byli co nejméně na obtíž. Nejraději bych dal pochopitelně přednost několika půvabným dívkám.

Vlak zatím ještě neopustil milánské nádraží. Chce se mi děsně spát. Do Paříže to bude trvat ještě celou noc a já již mám za sebou cestu až z Palerma. V honbě za volnými místy zatím procházejí chodbou jen samé nesympatické typy a já nemám chuť na to, sdílet oddělení právě s nimi. Nakonec netrpělivě opět světlo zhasnu – k čertu s galantností! A bez dalších výčitek se pohodlně natáhnou – to je nádhera!

Náhle však energická ruka roztáhne dveře a dovnitř nahlédne ramenatý průvodčí, snědý, s vyzývavým knírkem. Je překvapen, když vidí, že jsem v oddělení zcela sám, zatímco všude vedle je přeplněno.

Nerozumím, co mi říká. Obrátí se do chodbičky a něco zavolá. Nejprve vstoupí nějaký klacek a posadí se naproti mně. Můj nos odmítá nepříjemný pach, který kolem sebe rozšiřuje. Za ním, v čele zástupu ratolestí a kupy zavazadel vstupuje sicilská matrona s mastnými vlasy, trudovitým obličejem, která páchne ještě výrazněji. V náručí drží svého nejmladšího. Donutí mne, abych jí pomohl uložit zavazadla, kterých je nyní plné oddělení, a to další jsou ještě na chodbě. Konečně je uloženo všechno nahoře na políčkách a já si mohu zase klidně sednout. Protože je zima, matrona se přes mne energicky nahne a přirazí dveře, aniž by ji napadlo zeptat se mě, zda s tím souhlasím.

Vedle mě vtěsná svou největší dceru, která již téměř spí. Je to vytáhlá holka tmavé pleti s dlouhými, černými vlasy, nepořádně spletenými do copu, ze kterých vychází pach ztuchlého olivového oleje. Pokládá hlavu na opěradlo a hned upadá

do spánku. Matrona, když usadila všechny své ratolesti, se spokojeně uvelebí v druhém koutě. Zřejmě pocituje potřebu svěřit se mi se všemi maléry a potížemi, které prožila. Moc jí nerozumím, využiji proto vhodné chvíle, kdy ostatní v oddělení již spokojeně oddychují, zhasnu světlo a dám chrápáním najevo, že ji již neposlouchám.

Dívka se po chvíli ve spánku zavrtí a pak si lehne pohodlněji – nyní spočívá tváří na mém stehnu. Její skrání mě hřeje, jako by mi všechny paprsky horského sicilského slunce pronikaly přes látku kalhot do stehna a podbřišku. Monotónní pohupování vlaku přispívá k tomu, že jsem vzrušen jako gymnazista, když se poprvé dotkne dívky. Využívám tmy a opatrně přesunu dívce hlavu tam, kde je její tlak nejučinnější. Jde to snáze, než jsem očekával – těžko mohu posoudit, zda k tomu sama trochu nepřispěla.

Dík té horké, lehce se pohybující hlavě se mé vzrušení stává hmatatelnějším. Teď vlak zpomaluje a já se obávám, že když zastaví, budu muset svými stehny imitovat otřásání vagonu, abych neporušil iluzi a nepřišel o to, čeho jsem zatím dosáhl. Ale vlak opět zrychluje a pokračuje v jízdě – a pokračují i vzrušující doteky. Její ruka se ve spánku mimoděk přesune na má kolena, pak výše, až spočine právě na tom správném místě, a tam se sama pevně sevře. Neodvážím se protestovat, a tak ta malá využívá příležitosti, která se jí v jejích patnácti letech snad naskytla poprvé. Je třeba, abych i já nějak přispěl – rozepínám opatrně knoflíky, které jen stěží udržují v zajetí vzepjatou touhu, zasunu jí ruku dovnitř a ta se lačně sevře

kolem toho, co by klidně mohlo být zápěstím některé z jejích mladších sester. Ta čertice svírá svou kořist pevně a přímý dotek její vlahé pokožky mi otevírá naději, že se takto dostanu do země zázraků. Její druhá ruka sklouzává do jejího klínu a já mám dojem, že se pohybuje ve stejném taktu, jako by to, co svírá v levé ruce, bylo někde mezi jejími stehny. I já mám pocit, jako bych se pohyboval tam někde uvnitř ní. V jednom okamžiku mě napadne, že bych do ní skutečně mohl násilím proniknout, není však snadné znásilnit nezletilou v oddělení rychlíku uprostřed její rodiny a přímo pod nosem její matky, která nás možná od samého začátku bedlivě sleduje, aby ve vhodný okamžik zakročila a pak ze mne mámila peníze za to, že bude mlčet. U těch lidí ze Sicílie nikdy nevíte... A pak, neodvážuji se pohnout také proto, že by každý pohyb mohl vyvolat explozi mého nahromaděného vzrušení. A s tím nespíchám, vždyť pro svůj požitek nemůžeme stejně dělat nic jiného a bylo by hloupé ukončit předčasně to, co nás oba baví.

Dívka od chvíle, kdy mi poprvé sevřela žalud v dlani, ani na okamžik nepovolila. Podle náhlého křečovitého chvění prstů svírajících úd poznávám, že její rozkoš vyvrcholila.

Napadne mne, že i já bych mohl dojet do cíle, kdybych své vzrušení trochu přiživil tím, že bych si pohrál s jejími nadry. To není špatný nápad! Nejdřív jí svou ruku položím na rameno, a když se nic neděje, vklouznu dlaní na její mladičká prsa. Sevru jedno ňadro... a dívka se probudí, prudce vytrhne ruku s mých kalhot a vlepí mi políček...

Copak jsem mohl tušit, že spí opravdu?

Nyní již opět usnula. Abych nějak ulevil svému neukoje-nému napětí, počínám vzpomínat na Sexii. Jako bych již cítil její intimní vůni – a mezi mýma nohama mi narůstá opravdová Eiffelova věž, ne snad ta maličká, jakou si turisté připínají na klop jako suvenýr, ale skutečně velký model pro bohaté turisty, určený k postavení na stůl nebo do vitríny.

Sexie na mě čeká na pařížském nástupišti. Musím vám ji představit: není ani velká, ani tlustá, ani hubená. Nechci vám tvrdit, že se podobá té či oné filmové hvězdě, je nekonečně lepší. Asi to nejlépe vystihnu, když vztyčím palec a prohlásím: „Je taková!“

Z toho byste měli pochopit, že Sexie je právě taková, po jaké potají toužíte ve svých nejtajnějších myšlenkách, v horečnatém snu, že má všechny rysy ženy, jejímž byste si přáli být milencem. Jejích třicet let slouží jen k určení její identity – vypadá nejspíš tak na dvacet. Za to vděčí Sexie tomu, že pravidelně provozuje gymnastiku – jediné té je věrná. Kdyby se nemohla oddávat tomuto náboženství těla, jistě by z toho onemocněla.

Sexie se vyznačuje nesmírným půvabem, neuvěřitelnou krásou, obrovskou přitažlivostí ženy, která ví, co potřebuje.

Někteří ji s hanou označují za nymfomanku. To jsou však ti věční žárlivci, neschopní a nemohoucí, kteří ve všem hledají zlo, špatnost. To jsou názory zakyslých, politováníhodných, nenapravitelných pokrytců.

Když sledujete její chůzi, představujete si, jak do ní vklouzáváte. Jste ochoten dopustit se největších hloupostí, a to za jakýchkoliv okolností, zapomínáte na vše kolem vás, máte dojem, že s ní se vám nabízí největší příležitost vašeho života.

Je to dívka – magnet.

Sexie se mi vrhá do náruče, jako kdyby mne neviděla celých deset let. Zatímco mě objímá, zamele trochu zadečkem, aby v lačných přihlížejících obdivovatelích vyvolala vzrušení. Ty nestačí odradit ani moje přítomnost.

– To jsi tak vyhladovělá, Sexie?

Správně jsem to odhadl. Nervózně mi přiznává, že se již nemůže dočkat. V předcházejících dnech telefonovala jako šílená na všechny strany, ale marně. Všichni její přátelé byli tak jako já daleko.

– Přece nemohu jít šlapat chodník, abych si sehnala chlapa, – přiznala. – Naštěstí jsi teď tady ty!

Z jejího vzrušeného hlasu jsem poznal, že je veta po vytouženém odpočinku. Jsem tou dlouhou cestou jako umlácený, k tomu ještě ten nezdar s tou mladou Siciliánkou; nejraději ze všeho bych hned šel spát.

„Zítřka,“ říkám, „budu připraven k útoku. Teď jsem ale zcela vyčerpaný, zcela grogy.“

Sexie spustí naplno, obviňuje mne, že jsem „špinavec, nemám srdce, nemám ani trochu slitování“. Pak se mne pustí a hrozí, že půjde s prvním, kdo o ni projeví zájem. Ti, co nás závistivě sledují, jsou tou hádkou povzbuzeni. Když se ale Sexie

znovu přimkne ke mně, ztrácí zájem. Vycházíme z nádraží a nastupujeme do taxíku. Každý z nás udává svou vlastní adresu. Sexie mne chce mít u sebe – a já zase nechci nic jiného než být co nejrychleji doma a zalehnout. Trvám na svém, protože vím, že moje závěsy nevydychují takovou vůni jako v jejím bytě, kde jsou prosyceny vůní promilovaných nocí a jemných parfémů. Dokázalo by to svěst i svatého a já jim vždy beznadějně podléhám.

Neústupně ji odvážím, ale ani nyní se necítí poražena. Má nesmírnou důvěru ve svou moc.

Konečně jsem doma. Rychle se svlékám a uléhám – chci spát. Z obýváku na mne Sexie volá, že mi jenom trochu poklidí a pak se vrátí domů. Asi přece jen vypadám opravdu vyčerpaně, k ničemu. Zavřu víčka a rychle usínám. A jsem opět ve vlaku, s tou malou Siciliánkou, ale tentokrát jsme v kupé sami. Opět mi svírá úd, ale tentokrát nespí, posunuje hlavu po mých stehnech vzhůru, až mi jej vezme mezi rty. Dovedně – kde se to v té holce bere? – mne rychle vynáší k vrcholu, nevydržím to již a svou rozkoš jí vstříknu hluboko do úst. Líže, cucá, saje a lačně polyká mé prudké výstřiky. Sténá přitom jako raněné zvíře. Něco mi horce stéká na hrud', je to vřelé, ale nepálí to.

Otevírá oči...

Sexie, celá nahá, sedí na mně jako na koni, saje do svých úst všechnu moji mizu, zatímco výron její vlastní rozkoše mi horce zkrápí hrud'.

II.

Vymyšlením nových poloh, fotografováním působivých záběrů zblízka, vymyšlením scén, před kterými bledne i indická učebnice lásky Kámasútra, mnoha dalšími fotografickými odvážnostmi se Mancinini stal rychle proslulým po celé Paříži.

A čím více se seznamujete s jeho produkcí, tím větší touhu pociťujete poznat ji celou.

Není to v tom, že by páry tvořil ze ztělesněných dokonalých bohů a bohyň – ne, je to v maličkostech. Tu zachytne záblesk oka, prohnutí zachycené ve správném okamžiku, tam chloupky klouzající po mokrému údu, polohu ruky laskající ňadro, výkřik zachycený ve tváři ženy, jíž se právě zmocňuje muž, výkřik, který přímo slyšíte při pohledu na rozkoši zkřivené rty. Zkrátka vše to, co je třeba podtrhnout, aby fotografie věrněji než sama příroda vyjadřovala okamžik, kdy jedno pohlaví proniká do druhého.

Je to svým způsobem umělec. Akt pro něj není pouze činností údu. Snaží se uvést v činnost představivost svých zákazníků.

Poněvadž svou skutečnou odbornost nemůže dobře vyhlášovat na reklamních tabulích a plakátech, jeví se v očích

obyvatel své nudné čtvrti jako klasický fotograf: sňatky, první přijímání, fotografie na legitimace atd.

V takovémto případě pracuje expresní metodou: hop, a je to hotovo, rychlost je neduhem našeho století.

Někdy se stane, že mu mladou milenkou přivede starý boháč, aby zvěčnil její mladé plastické linie, a že v jeho přítomnosti může být Mancinini zcela odvážný. Nejdříve několik snímků postupného svlékání. Ty fotografie, které si Mancinini udělá navíc, bude moci výhodně prodat svým zákazníkům. A tak využívá modelu, který mu náhodou spadl do klína, k erotickým studiím.

Pózy, které svou zákaznici nutí zaujímat, ji velmi brzo rozežřejí. Využívá hodně reflektorů: tady jí pustí paprsek na nadro, tam ozáří stehno, naplno ozáří dalším reflektorem oblast mezi nohama. Pod lavinou horkých paprsků pohlaví zákaznice reaguje, rozevírá se, nabíhá, vlhne...

Odtáhne stranou levé stehno, poníží pravé, opraví stín na hýždě... ještě to stále není to, co potřebuje. Toto nadro by mělo trčet vyzývavěji – a bezohledně sevře a hněte jeho bradavku, přičemž zůstává zcela nevšímavý ke žhavým pohledům přítomného majitele, kterému hrozí mrtvice, když vidí, jak jeho miláček přímo plane touhou.

Má být pohled modelu ještě vášnivější? Neostýchá se profesionálním hmatem ji trochu v rozkroku rozdráždit. Je třeba, aby z její pózy vyzařovalo plné odevzdání? Ukáže jí fotografii, na které proniká muž do svatyně krasavice právě v té poloze, jakou on vyžaduje od modelu.

V době, kdy děvčátka chodí k prvnímu přijímání, je-li některé hezoučké a přitom zvlášť vyspělé, neudrží se a pošeptá jí tak, aby to maminka neslyšela, že by byl šťasten, kdyby ji někdy mohl fotografovat samotnou. A někdy se mu to podaří. Jak jinak by také získal modelky pro své série „Malé nestydy“? Má při tom tak nevinný výraz, že mu jeptišky, které fotografuje na legitimace, dávají jako vyjádření svých dílů svaté obrázky.

Pro svou práci potřebuje více žen než mužů. U mužů mu záleží především na mimořádně vyvinutém mužství. Křivý nos, málo vlasů, malá postava – na tom všem tolik nezáleží. Rozhoduje krása, velikost a fotogeničnost pyje. Jestliže se něčím takovým můžete pochlubit, máte u něho úspěch zaručený. A platí dobře! Při posuzování mužského modelu klade hlavní důraz na to, aby měl mimořádný orgán, protože pornografická fotografie si vyžaduje údy – řekněme geniální.

Ženy, ty zase nesmějí být příliš úzkostlivé z morálního hlediska. Fotografie tohoto druhu dokáže dokonale poničit pověst. Jeho modely jsou bezstarostné, hříšné nymfomanky a na morálku kašlou. Nebo jsou to kurvy, u kterých rozhoduje cena – a pak projevují andělskou trpělivost. Jakmile se zbaví ostychu, jsou ochotny věnovat mu celé odpoledne nebo večer a nejsou rozčarovány, jestliže se jejich partnerovi úd nepostaví právě v tom pravém okamžiku. A v tom může být drama tohoto řemesla.

Pro prodáváče nepromokavých plášťů je nejmrzutější, když dlouho trvá krásné počasí. Pro toho, kdo organizuje proměnné koncerty, je zhoubou déšť a pro „speciálního“ fotografa,

když nestojí úd. Proti takové neblahé okolnosti nelze nic dělat, je třeba trpělivě čekat, až se mužnost vrátí. Především se nesmí aktérovi nadávat, vyčítat, nesmí se nutit, protože pak by to bylo ještě horší. V takových okamžicích, zatímco si ho oběť této bohužel dost časté technické poruchy beznadějně honí, zatímco by bylo lépe seanci odložit na druhý den, je Mancinini rozčilený, kouří cigaretu za cigaretou, aby si uklidnil nervy, a přitom stále myslí jen na to, že čas jsou peníze.

Kdyby se nejednalo o tajné podnikání, určitě by pojišťovny uzavíraly pojistky proti riziku ochabnutí pyje.

Protože je Mancinini na své řemeslo žárlivý, někdy, má-li dobrou náladu, připustí, abych se jeho seancí zúčastnil jako divák, který může v jeho ateliéru dělat, co je mu libo, dokonce může uklidňovat rozohněnou modelku, která je otrávená, protože má její partner záchvat trémy.

Nikdy však pohostinství svého přítele nezneužívám a on mi zase ani jednou nenavrhl, abych svým ztopořeným údem nahradil ochablý nástroj modelu. Usoudil totiž, že nejsem toho druhu práce schopen.

Protože je v toto pozdní odpoledne venku psí počasí a šedé deštivé nebe ani studený vítr nijak nelákají k procházce, navrhují Sexii, že jí představím Mancininiho. Radostí vyskočí – tolik již ode mne o jeho práci slyšela.

Když jsme stanuli před jeho ateliérem v nenápadné zastrčené uličce, Sexie vykřikla zklamaně: „Podívej se!“ a ukázala na tabulku za zaprášeným sklem dveří, na které bylo napsáno:

„Uzavřeno pro naléhavé práce.“ Vyvedl jsem Sexii z omylu: naopak máme štěstí, protože to jen svědčí o tom, že je Mancinini v plné práci a nepřeje si být vyrušován.

Prošli jsme špinavým dvorkem a na konci tmavé chodby stanuli před dveřmi Mancininiho tajného studia. Zaklepal jsem smluveným znamením – tři ostré údery a jeden tlumený. Otevřít nám přišel sám majitel.

Představil jsem mu Sexii. Sotva se na ni podíval. Pečlivě za námi zavřel dveře a hned si mi rozhořčeně postěžoval, že ta štětká, kterou si na tento večer pozval, nechce ani slyšet o tom, že by kopulovala s negrem.

– A přitom je to opravdu hezký negr, dodal, kdybys ho viděl, ostatně podívej se a posuď sám, tam vzadu... A potichu dodal:

– Není špatná, ta malá, kterou jsi přivedl!

V koutě dobře vyhrátého ateliéru pozoruji negra, o kterého jde. Není v něm nic divokého, má krásnou hlavu, pod županem dlouhé štíhlé tělo. Mancinini se zatím naposled snaží přimět zdráhající se partnerku. Je to žena spíše mladší, s pokožkou až chorobně bílou. Diskrétně se na tuto zvláštnost ptám Mancininiho a ten si na mně vylévá svou zlost. – To je přece samozřejmé, že musí být bílá. Potřebuji bílou ženu, aby kontrastovala s ebenově černým negrem. V tom má být přece hlavní efekt z tohoto spojení. Jenomže ona negra nechce a kde teď seženu druhou modelku tak bílou, jako je tato? Do prdele... dodal vztekle. – Do prdele! opakuje po něm dívka a rezolutně odchází, aby se oblékla. Na ubohého negra vrhne pohled takového opovržení, jako by to byla jeho chyba, že je černý.

Negr na urážky bílé kurvy neodpovídá, má dobré vychování a nechce ještě více rozčilit pana Mancininiho, který platí za přeříznutí bělošky 50 franků. Je však smutný, protože už se těšil na to, jak se vnoří do bílého těla.

Dívka než odejde, přece jen zmírní tón, aby nebyla navždy vyhnána z ateliéru, který jí čas od času poskytuje nějaký výdělek:

– Musím na to mít chuť, pane, ale to co ve mně ten negr vzbuzuje, je silnější než já. Všichni páchnou, i kdyby se celí vykoukali v kolínské... Na shledanou, nezapomeňte mi dát vědět, i když by to mělo být třeba s Číňanem, tomu bych přece jen dala přednost před negrem.

Dveře za sebou energicky přibouchne – a nešťastný negr se ve svém koutě ještě více schoulí. Mancinini zlostně nadává. Sexie, která nespustila zrak z toho syna Afriky, mne uchopí za paži, zatáhne mne stranou a šeptá:

– Myslím, že by se mi ten černoch docela líbil. Kdybych si ho tak mohla odvést k sobě!

Rozmlouvám jí to. Nebylo by to přece docela slušné vůči mému příteli, který nás tak ochotně ve svém ateliéru přijal.

Představa, že negr je pod svým županem docela nahý, vzrušila však Sexii tak, že si neuvědomuje nebezpečí, kterému se vystavuje tím, že svůj zájem dává tak okatě najevo zde, v tomto prostředí a před tolika očima.

Mancinini se také skutečně hned chápe příležitosti, bere si Sexii stranou a zřejmě mu stačilo pouhých několik slov k tomu, aby ji přesvědčil. Vidím, jak ji na projev vděčnosti spokojeně

líbá na obě tváře. Navrhl jí zřejmě, aby nastoupila na místo té dívky, a ona – přijala.

Považoval jsem za svou povinnost upozornit ji na nepříjemnou publicitu, kterou by to mohlo způsobit, kdyby se náhodou některému z jejích prastarých nebo ctihodných přátel dostala do rukou jen jediná taková fotografie. Vždyť je Sexie příslušnicí vznešené generálské rodiny a ti starci, kterými je obklopena, si obvykle bičují krev prohlížením fotografií tohoto druhu, než se pustí do akce. Jí to však nikterak neodradí – vezme si na obličej masku a vše bude v pořádku. „Že, pane Mancinini?“

Mancinini horlivě přikyvuje, souhlasí se vším, a nakonec souhlasím i já, proč taky ne? Ještě však považuji za nutné poukázat na jednu nesnáz – pokud jde o bělost pokožky, bude to se Sexií slabší, vždyť její bílá pokožka je skryta pod stejným opálením, jehož získání věnovala Sexie v létě téměř ještěřčí trpělivost.

Mancinini se škrábe na pleši – to je opravdu záhada, protože v erotismu má kontrast obrovský význam, nesmí se na to zapomínat.

Zatímco spolu hovoříme, Sexie se netrpělivě vysvlékla. V pohledu mého přítele spatřuji profesionální obdiv. A zrak negra, který zatím zůstává stranou, vyjadřuje vzrušení a touhu předvést jí co nejdříve svou zbraň.

Když je zcela nahý, snaží se Sexie dokázat, že její pokožka není tak beznadějně opálená, jak tvrdím. Jestliže bude osvětlení dostatečně silné, bude se negr proti ní jevit dostatečně kontrastně. Svou věc obhazuje Sexie s obvyklou vášnivostí.

Mancinini, který se tvářil zatím dost zaraženě, náhle zazáří: ze zásuvky vytáhne krabici s maskem, který obvykle používá k ošetření duší svého kola.

– Jsme zachráněni, jása, bude to série neobvyklých záběrů, jen trochu trpělivosti, maličká, nechte tu starou opici Mancininiho, aby vám trochu polechtal epiderm.

Kouskem vaty natírá Sexii bělostným maskem. Pomáhám mu. Postupně tak Sexii přeměňujeme v sádrovou sochu. Nakonec to není tak špatné. Dáváme pozor, abychom jí maskem nezaprášili Venušin pahorek, jehož tmavý porost tak dvojnásobně vyniká nad bílým základem, ani hroty jejích ňader, které tak připomínají dvě lesní jahody, ani rty, které Mancinini ještě více zdůrazní rudou rtěnkou.

Když se seabeměně pohnula nebo zavrtěla, mastek se zvířil, což mělo rušivý efekt. Raději jsme z ní proto foukáním přebytečný mastek odstranili. Mancinini jí přisunul židli a požádal, aby se posadila.

Klesla na židli v unylé měkkosti. Požádal ji, aby roztáhla nohy. Byl silně vzrušující ten pohled na její růžové pohlaví, jak lemováno tmavými chlupy vyrůstá nad tuto měsíční bělost. Není divu, že se mi postavil jako pružné péro. – Není to tak špatné, jásal Mancinini, není to vůbec špatné!

Odešel k negrovi, aby jej probudil z beznaděje, které propadl.

Přiblížil jsem se k Sexii, abych jí nanesl trochu masku na vnitřní stranu jejích stehen, tam, kde – jak jsem upozoroval – se leskla část její rozkoše, stékající a smáčející bílý prášek.

V koutě, kde měl Mancinini své rekvizity, jsem našel černou masku a nasadil jsem jí ji. Sexie tak ztělesnila nepostižitelnou lásku. A když mi pak dala vděčně na špičku nosu cudnou pusinku, neodvážil jsem se dát jí ohmatat stav, do kterého mne uvedla. Bílé skvrny od mastku na kalhotách by vypadaly opravdu směšně.

Mancinini se vrátil s černochem, který se radoval jako kluk, kterému se nakonec dostalo odměny. Když spatřil Sexii zblízka, byl to pro něj šok. Nikdy dosud neviděl tak bílou bělošku, tak krásnou pod tím nádechem běloby.

Černoch má atletickou postavu a je o hlavu větší než my. Má široká ramena, jeho prsty i velké nohy musejí Sexii fascinovat, jestliže podle nich usuzuje na velikost jeho údu. Všiml jsem si, že se oba lehce chvějí, tak jak se fyzicky postupně objevují. Za chvíli zde budeme já i Mancinini zbyteční.

Je třeba myslet na práci. Jako znamení ke startu svléká Mancinini černochovi župan a jde seřadit své reflektory na podstavec, na kterém má Afrika dobýt Evropu.

Černoch se nehýbe, stojí nahý před Sexií, jejíž oči štěrbina mi masky dychtivě sledují jeho tělo. Vidí jen svaly, mocnost, instinkt, sílu, a jak doufá, i divokost... Úsměv jejího partnera je však něžný, plný obdivu, nozdry se mu chvějí a jeho rty jako by již hltaly Sexii – a ta zmírá touhou, aby již konečně mohla uchopit a pevně sevřít a laskat jeho nádherný úd, který se tak ztuhle vzpíná proti ní, mocně se tyčí, až se téměř dotýká jejího břicha. Je vzrušena, znepokojena již pouhým pomyslením, že jej bude mít v sobě v celé jeho tuhé touze.

Sexie pociťuje prudce vzrůstající chuť na toho černocho, kterého jí nabízí. Chtěla by ho vyprovokovat, chtěla by se pokusit rozpoutat v něm uragán vášně, aby se jí brutálně zmocnil, aby byla v jeho pažích pouhou hadrovou loutkou... Mancinini je však netrpělivý. Co vlastně ti dva ještě dělají, vždyť se čeká již jenom na ně!

– Tak pojďte sem, vy dva... ano, tak... slečno, klekněte si na jedno koleno... druhou nohu trochu zvedněte... tak, trochu roztáhněte stehna... ještě trochu... hrud' držte takto... zvedněte hodně hlavu a dívejte se na partnera... ty k ní přistup... ušetří nám to čas... pojď k ní blíž, tvůj nástroj se musí dostat na úroveň jejích úst... tak... a vy, slečno, se mu dívejte stále do očí a uchopte ho mezi rty... jenom žalud, víc ne... a tvařte se, že se vám to líbí... stop, již se nehýbejte!

Skočil za svůj aparát a stiskl spoušť, zatímco Sexie začala pomalu černochův úd cucat a ten se neopovažoval ani pohnout, aby nepohněval pana Mancininiho a ten ho nevyhodil dříve, než ochutná tak krásnou bělošku, bělejší než sama příroda připouští.

Aby Sexie pochopila, že toho labužnictví má nechat, tiše zakašlu. Jen nerada uposlechne. Mancinini, který myslí jen na svou práci, dělá další záběr. Zdá se, že je spokojený, začíná to dobře, tato dívka má obdivuhodné nadání pro to, aby se tvářila přirozeně, myslí si. Má jistě s milováním dobré zkušenosti, a proto jí nemusí sám předvádět, jak má cucat – on sám má k tomu odpor.

– Tak teď přejdeme, děti, k jiné poloze... potřebuji jich celý tucet... vidíte, že si nemůžeme dovolit zahálet.

Protože zpozoroval, že černochovi již stojí úd tak, že již to ani nemůže být lepší, rozhodne se poněkud pozměnit obvyklý pořádek, využít této příznivé náhody a vzít hned záběr z profilu, jak je Sexie na všech čtyřech a černocho ji nabírá zezadu.

– Slečno, klekněte si na okraj pohovky a opřete se před sebou rukama, ale nesmíte se obracet k objektivu zády, naopak, dívejte se do objektivu a postavte se tělem z profilu... Je třeba, aby bylo vidět vaše břicho a to působilo dojmem, že z toho pocítujete opravdovou rozkoš... s trochou snahy přece dokážete předstírat, že vám to přichází... myslím si, že pro to máte nadání...

Bylo mi to k smíchu, když jsem jej tak poslouchal. Copak nevidí, že Sexie je celá žhavá po rozkoši, nevidí, že již je celá mokrá pomyšlením na blízký okamžik, kdy se jí partner zmocní? Že přivírá oči a špičkou jazyka si olizuje rty naběhlé vzrušením? Neuvědomuje si zřejmě, že již pro ni neexistuje ani on, ani já a že je odtud vzdálena na tisíce mil, snad v rovníkovém pralese, spoutaná a nabídnutá jako oběť jakémusi primitivnímu bohovi lásky na mýtině, plné divochů a že ten nejdivočejší bojovník kmene ji brzo podrobí mukám lásky.

– Tak, a ty se postav za ni, zůstaň z profilu a mysl na to, že máš mezi nohama klacek, který se musí dostat do ní. Zastrč jej tam co nejdál, jen buď přitom opatrný, nechtěl bych, abys ji poranil, nikdy nevíš...

Otočí se ke mně tázavým pohledem. Dám mu rovněž pohledem najevo, že se nemusí v tomto směru ničeho obávat.

– Především dej pozor, aby ses o ni neotřel... chci, abys ty zůstal černočerný a ona zase úplně bílá... tak do toho...

Černoch je náhle pokryt potem, celý se chvěje, hledá hlavou svého ebenového totemu vstup do Sexie, cítí, jak je otvor teplý, vítající, klouzavý.

S tropickou pomalostí zpracovává černoch harmonicky Sexiino pohlaví. Přes zákaz pokládá na bílé boky své dlouhé paže, které pevně sevře na úrovni břicha a noří se do ní. Sexiiny prsty se zaryjí do jejího stehna, jak se mu snaží roztažením pohlaví vstup uvolnit. Sténá šťastnou bolestí.

Mancinini na ně může křičet, aby se nehýbali, může nakazovat Sexii, aby mlčela, že její sténání pro němou fotografii nepotřebuje, může nařizovat černochovi, aby dal pryč ty ruce. Marně jim poroučí, aby zaujíмали polohy pouze podle jeho pokynů a že tak to bude dobré... Zastavuji jeho horlení:

– Poslechni, starouši, především neztrácej čas, vezmi svůj Rolleiflex, naříd' světelnost a čas a ber záběry tak, jak budeš moci, ale probůh, nech je dělat, na co mají chuť!

Vidí, že mám pravdu, a tak dosyta fotografuje pár, který se činí s harmonickou pomalostí.

Sexie klesla na pohovku a černoch v ní svým mohutným nástrojem vrtá, řádí, prozkoumává ty její končiny, kam se s takovým údem určitě dostal jako první objevitel.

Velkými dlaněmi jí svírá prsy a dlouhými prsty hněte bradavky. Ona se sotva hýbe, jen tolik, aby do ní mohl proniknout co nejdále. Je vidět, že on sám zastane práci za oba. Měl jsem pravdu, když jsem Mancininiho zarazil: nejmenší hluk

z vnějšku by mohl tento obdivuhodný a oslňující sňatek ebenu s bělostí narušit.

Sexie se zahryzává do pokrývky pohovky. Masku má stále na obličeji a to zřejmě vzrušuje černocho tak, že z ní nemůže spustit zrak, snad věří, že je to emblém božství jeho vzdálené země. To jej fascinuje tak, že jedná zcela podle své touhy.

Na chvilku se stáhne, což má okamžitě za následek, že se Sexie zhroutlí, jako by ji zbavil všech jejích sil. Obrátí ji nyní na záda. Mohlo by se říci, že je Sexie bez života, že se mu podařilo uštvat bílou cestovatelku, že ji uškrtil a nyní ji znásilňuje. Na jeho těle jsou velké bílé skvrny, které by udělaly radost každému surrealistickému malíři, protože připomínají obraz, na kterém bílá žena ztrácí svou bílou krev a stigmatizuje jí svého mučitele.

Postaví se mezi roztažené Sexiiny nohy, uchopí ji pod kolena, nabídne tak svému údu pohlaví bělošky a snadno do ní proniká. Vnořuje se do ní neuvěřitelně hluboko, až dosáhne konec té propasti a jeho kudrnaté chlupy se smísí s jemnějším Sexiiným porostem. Znehybní. Potom poněkud zahýbe hýžděmi a ještě výše zvedne její roztažené nohy, jako kdyby si ji stavěl do ještě vhodnější polohy, která by mu umožnila proniknout ještě o pár milimetrů hlouběji.

Zůstává tak dlouho hluboce zabořen do její pochvy a Sexie počne zmítat hlavou jako v zoufalství nad tím, jak silně a hluboko ji rozkoš zasahuje. Pak se náhle vrhne černocho zpět a zůstává klečet se zraky upřenými na masku, která mu uhranula.

Také Sexie, kterou takto opustil, se zdvíhá, supíc se chápe lesknoucího údu, který jako by byl nalakován, a zbožně jej olizuje, její špičatý jazyk probíhá po celé délce tuhého roubíku. Rukou odhrnuje vlasy, které jí spadly do obličeje. Lízá, sliní, cucá a stoupá po údu až k poněkud světlejšímu žaludu, který si pozorně prohlíží, zatímco její pevně sevřená ruka se pohybuje po jeho celé délce sem a tam. Potom uchopí toto čokoládové ovoce do úst, její rty se za žaludem pevně sevrou, její ústa jej vsakují, jako by do nich chtěla vměstnat celý úd až ke kořenu.

Černoch se vzpíná na svých dlouhých pažích, nadnášejících jeho mocné tělo, a tato maska, do které vniká jeho úd tak teplým a živoucím otvorem, celé toto černobílé drama jej uvádí do nejčistšího primitivismu. Rozkoší oddaluje od sebe rty, odhaluje tak bílé, kruté zuby. Podřizuje se bez odporu Sexiinu laskání.

Pak se jeho břicho sevře, hlavou hodí dozadu. Sexie uhádne, že se přiblížil rozhodující moment. Usilovným cucáním přivolává šťávu, po které náhle lační. Hýždě mu tuhnou, jeho břicho se prudce stahuje. Sexie oběma rukama svírá jeho úd a přímo jej hltá v očekávání hustého, bohatého a kořeněného výstřiku.

Jedna z dlouhých černochoových rukou se náhle přitiskne bělošce na hlavu, je tak velká, že ji celou pokrývá. S rozhodnou pevností přitlačí k sobě živoucí masku, která jej do sebe vsakuje. Náhle se jeho prsty svírají, zabořují se do Sexiiných vlasů. Ebenový úd sebou počne zmítat a vystřikuje hustou mléčnou

tekutinu, která proniká do Sexiiných hebkých úst. Sexie labužnický polyká dlouhé vřelé výstřiky a sténá tak, jako by je vychutnávala svým vlastním pohlavím.

Ještě dlouho pak cucá úd, který jen pomalu vadne. Černoch stále svírá svou velkou rukou hlavu bělošky.

III.

Sexie, která se vypravila na třídní lov, se vrátila posmutnělá. Nevrátila se s prázdnou – v její lovecké tašce sice nic nebylo, zato však hlavu měla plnou vzpomínek.

Protože je tak zamyšlená, snažím se z ní vytáhnout, co se jí vlastně přihodilo. Sexie se uloží ve své ložnici na válendu, zapálí si chesterfieldku a začne pomalu vyprávět...

Byla v Sologne na návštěvě u přítele svého nebožtíka dědečka, u starého markýze de Feuillesseche, který tam má v romantickém zákoutí svůj zámek. Sexie k němu jezdí jednou ročně, aby uctila památku svého předka. Volí k tomu vždy svátek Všech svatých, a tak jednou ranou strelí dva zajíce – ten svátek je totiž právě uprostřed lovecké sezony. Tradičně považoval markýz de Feuillesseche při každé její návštěvě za svou povinnost připomenout si památku jejího dědečka, toho společníka tolik vzpomínaných klukovských nezbedností, a ověřit jeho velikost a vážnost v očích jeho nevinné vnučky.

Tentokrát však strávila Sexie pobyt v zámku Feuillesseche sama, protože starý markýz byl svou dnou beznadějně upoután

na lůžko. Protože ale byla Sexie vybavena vkusným loveckým kostýmem, světlými vysokými botami a účtyhodnou puškou, nemohla to vše nechat zahálet a vydala se na toulky za mlhou, ostružinami, lesem – a případně i nějakým tím zajícem.

Ten milý starý pán jí zajistil doprovod – syna svého hajného, šestnáctiletého hubeného chlapce, velmi hrdého na loveckou čapku, kterou mu půjčil jeho otec, než odjel s matkou na svatbu svého bratrance někam na druhý konec okresu.

Čerstvý vzduch, krása krajiny, vůně podzimu, to vše uchvacovalo Sexii tak, že se cítila jako znovuzrozená. Tamhle vyskočil zajíc, pak zase z křoví vyletěl bažant, než však stačila zamířit, kořist zmizela, nečekala, až vystřelí.

Chlapec se uctivě usmíval – s veškerým respektem, aby se té krásné dámy z města snad nedotkl. Sexie si ho docela se zájmem prohlížela. Líbí se jí lesk jeho očí, jeho nervózní ruce, hrající si s puškou, když ona minula cíl. Již jej chtěla pobídnout, aby si vystřelil i on sám, když je náhle hustý déšť, ledový a do morku pronikající, vyhnal z lesa. Úprkem doběhli do nejbližšího útulku – a tím byla hájovna, chlapcův domov, kde bydlet se svými rodiči.

Ten hoch rozdělal oheň ve velkém, starobylém krbu. Sexie s rozkoší vdechovala vzduch prosycený vůní pryskyřice z provensálských borovic. Z krbu se do celé místnosti šířilo vlhké teplo. Velká místnost, dosti potemnělá, byla vybavena pouze masivním stolem, několika židlemi vyplétanými slámou a širokou venkovskou postelí. Plamen, který chvílemi v krbu jasněji vzplanul, lákavě ozařoval postel.